

A TÁLTOS

Abraka – dabra!
Hókusz – pókusz!
Üvölt a Táltos
Tüzet hányva

Kezemben a varázspálca,
Szemében az Erő lángja

Süvegem alatt szunyál
Lelkem szökőkútja,
Köpönyegem redőiben
Minden trükköm kulcsa

Homlokomon rubint alatt
Titkos szemem szunnyad,
Varázskelyhem ezüstében
Táltos vérem alvad

Belenézek bal szemedbe,
Béklyót rakok a lelkedre.
Jobb füledbe rímet rágok,
Porba hull az akarásod!
Nagy Táltos Ő, lánggyeplővel
Varázsol büszke erővel,
Boszorkányok száguldó serege,
Az egyetlen, amitől remege!

A VARÁZSLÓ

Poros, nyári délután volt, alacsonyan úszó szürke felhőkkel. A fülledt melegséget meg-megborzoló szellő esőszagot lehelt. Szombat délután volt és vendéget vártunk a hétvégére, egy új arcot mi, gyerekek számára. Sütés, főzés, készülődés, fekete illata lengett a lakásban. – A vendég késik... Egyre jobban beborul az ég, nagymamám aggódik, édesanyám találgatja, hogy vonaton, vagy buszon érkezik-e az öreg? Az öcsémet és engem zabál a kíváncsiság, mivel mi varázslót soha nem láttunk, s ráadásul itt a saját tetőnk alatt.

El kezd csöpörögni az eső, és mi lassan feladjuk a várakozás izgalmát, amikor végre, szuszogás és bűrtortologatás a hallban jelzi vendégünk megérkezését. Szívélyes üdvözlések, az öreg terelgetése a konyha felé, kérdések özöne, a mi bemutatásunk, majd végre, Gülmár Papájé a pódium.

Áll az öreg trottyos nadrágjában, kezeit zsebrevágva a konyha közepén. Abban a pillanatban, amint késésének szomorú történetébe belefogott, nem csak, hogy varázslónak nem nézett ki, de még cirkuszi szemfényvesztőnek sem.

Elmesélte remek dramatizálással, hogy késett a vonat, mert borzasztó tragédia

történt, pár kilométerrel Edelény előtt egy embert elütött és kinyiffantott a vonat. Amint történetébe belemelegedett, rózsák nyíltak az arcán, s mi elhűlve hallgattuk a horrort. A sztori befejezését követő csendben egy bolha pattanását is meg lehetett volna hallani... Ekkor az öreg, kriptai hangon így szólt: Bizonyítékkal felszedtem a halott ember egyik levágott ujját és elhoztam nektek megmutatni.

A bennem borzadállyal párosult izgalmat nehéz lenne ecsetelni, mondjam csak azt, hogy lélegzet visszafojtva vártam a hulla ujjának megjelenését.

Gülmár Papa eddig zsebében rejtett kezei napvilágot láttak, baljában egy apró, baljóslatú dobozkával. Most jobbkeze halálos lassúsággal kinyúlt a dobozka felé és komótosan leemelte a tetejét.

Először a felnőttek kukkantottak bele, felfedezésük rémségét arcuk eltakarásával és apró sikításokkal színezték. A kedélyek lecsillapodása után hogy mi is végre bele kukucskálhassunk a dobozba. Gülmár Papa balkeze leereszkedett szintünkre és a dobozka feltárta titkát.

Megbarnult vércseppekkel díszített vatta ágyon feküdt az ujj, megkékülten, lila körömmel.

Libabőrös lettem, mozdulni sem bírtam, csak rámeredtem a balszerencsés ember borzasztóan halott ujjára.

Ekkor, csodák csodája, megmozdult az ujj. Lassan, hernyó módjára el kezdett tapogatózni.

Sikítva rohantunk öcsémmel anyánk szoknyája mögé. Erre az öreg bezárta és zsebre vágta a dobozt, mondván, hogy az ujj vissza akar menni a gazdájához.

A teljes hulla látásának reményében megkérdeztük tőle, hogy visszaviszi-e az ujjat most, azonnal?

Amit Gülmár bácsi ekkor mondott, az háromszor is aláhúzta varázslói minőségét: “Az

ujjat már ‘hókusz – pókusz, hipp – hopp, visszaküldtem.”

Nem akartuk elhinni, újra elő kellett szednie a dobozt. A fedél lekerült, a doboz üres volt, csak a véres vatta pihent benne. Sokkal később tudtam meg, miután Gülmár Papa többször is bebizonyította megmagyarázhatatlan kártya és pénz trükkjeivel, hogy ő egy igazi varázsló, a hulla ujjának titkát:

*Egy doboz, lyukkal az alján,
piros tintás vatta*

*És egy beföttes gumi a
hatalmas varázsló ujjára szorítva.*
Ha semmi más, én még ma is azt mondom, csak maga az ötlet felérdemesítette Gülmár Papát a varázslói megtiszteltetésre.

